

НА СВОЈОЈ НА ПЛЕМЕНИТОЈ

БЕЛА КУГА

Када кренеш пријатељу на гроб
Устани рано
Наточи гориво до врха
Сапутнику допусти да од раног јутра туче пива
И не број му чаше

Сам попиј кафу са талогом
Нека годи горчина
У провинцији
Допусти да
Одабира кафане
И не гледај на нужник
Ниједне од њих
Јер то није једина слика унутрашњости

Ако неприступачан је манастир и пирг
Који га надвисује
Застани крај брзе, планинске речице
Послушај хук водопада и
Згоде конобара лаких, вештих покрета
Који нуди чокањ ракије, лепињу и сир
Не гледај на друга
Који туче пиво за пивом

*

Миристи трава, тица пев и неба плавет
Дочекују вас
И радници, на гробљу, којима доскачеш
Док намештају стреху
Четврти си носач, ускачеш напречац, но

Арматура без тебе би пала

Цигарете пламен вреди пламен свеће
Твоје сузе
Једнако су слане као и млаз мокраће
Који девет пуних минута шикља из бешике
Твог сапутника
(Мерио си)

О, има рашта да се плаче

ПО БОРХЕСУ

Када бих опет могао све да проживим,
Брже бих окретао листове,
Брже, безобзирније,
А препуштао се још више својим противречностима
(Својој недоречености),
И своју коначност схватио бих као јемац
За безгранично поигравање могућностима
Датих накратко

Углавном
Раскивао бих негве
(Иако сам раскивању вичан и сад)

Много бих полагао на поезију
И памтио, још више,
Људе који су дисали њом

Сабирао бих колекцију винил плоча
Уместо књига
А онда их се, одједном, курталисао
Јер је везивање посао штетан
Беспотребан

Био бих тежак
И, ако је могуће, тежи него што сам данас

АЈГИ

ајги пева из брвнаре
и познаје
по имену
свако стабло сваки цвет сваку тицу
и веверицу
ластин лет
и кукурек
и не само то

ајги, видиш, познаје снег
нико га кô ајги не познаје не именује
ајги топи снег

једним јединим целовом својих усана
га истопи

ајги загризе грудву као крушку
и нехајно је баци иза леђа
и наставља да хода
кроз свеже нападали снег
ајги сам пробија
свој пут кроз снег
и именује га
као што изговара песму
која
настаје у тренутку док је изговара

ајги куса речи као пахуље
испружи језик и именује
свака реч је глагол
свака делотворна
и свака
је
облик белине

ајги пева из чувашије
и познаје
по имену сваку пахуљу сваки траг белине у даљу
те чуди се
како на руском не постиже
оно
што постиже на чувашком

бар
траг
белине

да постигне

КОСОВЕЛ

Корак-два кроз шуму
Удисање крепког ваздуха у пољани
Пред сам почетак јесени

Неколико речи с Богом
Шапат-два са драгом
И –

Збогом у заранак

(Довољно за пјесан)

ЛЕТА

(Читајући Лава Николајевича)

То су та лета
Кад приспевамо издалека кô у дворе Константина Дмитриевича Љевина
Да заносе нас мириси сена и класја
И опијају кликтаји рода јаребица дивљих патака
Кад кува се џем
И сва је разлика у томе што житељи
Рурске области или Азурне
Запреме зимнице могу да натоваре
У гепеке својих џипова
Док Амери, Канађани, Аустралијанци
То тек овлаш окусе
(За њих постоје посебне радње
Где, за скупе паре, пазаре производе
Завичајне, уз коју неизоставну *Жуџу* осу,
Да гаси жеђ за даљинама,

Недокучним

У клети душа, све већма, њима самим, Не-ра-за-зна-тљи-вим)

То су та дуга и дивна лета

У којима часови стоје – ни макац –

Зујање пчела и мушица ко да печат даје

Нечему вековечном

Час за часом, дан за даном се отеже

Растегљив и ум је

И све то завара те

Јер тој реци, тој долини, крају том

Ти не припадаш више

Историју реке Саве требало би записивати

Као хронику тих доспевања из даљине

Као збир наплавина

Тих годишта кроз која се виђају рођаци и комшије

Сродственици и интимуси, југословенских

Биографија таман нешто бољих

Од повести распале земље

О чије се олупине каче

При сваком разговору

То су та лета у којима бележе се

Промене:

Јер човек се мења брже од крајолика

А крајолик дао је печат

Његовом бићу и гласу

Ретко који доспева до себе

А неко, да био би што јест, овамо више

И не долеће

Јер, ми нисмо селице

Нити тице небеске себи кидају гнезда

Онако како ми смо искидали

Искасапили

Своје крајолике

На шта мислимо када год ђецимо по два по три сата пред граном

Усред среде земље некадашње

Усред среде чежње, и комендије,

Властите